

COVIDIȚII

La volan era soția lui, el stătea pe scaunul din dreapta, iar pe bancheta din spate ședea tatăl său, un om înalt, cu trăsături frumoase și blânde, trecut de șaptezeci de ani. În acea dimineață de luni s-au pornit să meargă în satul copilăriei, la grădină și livadă, să samene arpagicul, usturoiul, ceva morcovi, țelină și pătrunjel... El și-a dorit de mult s-ajungă acolo, în oaza lui de liniște, dar de când cu nenorocita de pandemie nu s-a încumetat să se ducă mai devreme, de teama infectării cu noul Coronavirus. Oricum lua în derâdere tot ceea ce însemna virusul, se distra pe teama lui, i se părea că oamenii exagerează, mai ales că soția lui era extrem de precaută fiind trecută printr-un cancer la sân, un copil născut mort, o operație de histerectomie totală, și multe altele. De cele mai multe ori îl exaspera cu măsurile ei uneori prea exagerate de protecție:

- Te-ai spălat pe mâini? Dezinfectează-te! Te-ai șters pe picioare înainte să intri-n apartament? Nu mai pune mâna pe nici un obiect! El râdea, zeflemitor și ironic, persiflând-o:

- Ești paranoică, draga mea!

În ziua aceea se bucura că în sfârșit se poate duce la țară, la grădină, a așteptat de mult timp acest moment, însă nu vroia să-și manifeste pe față bucuria, era la fel de tăcut și de calm ca de obicei. După aproximativ zece kilometri, telefonul mobil l-a anunțat, cu un sunet strident, că a primit un mesaj. Pe ecran a apărut doar un text scurt: *“Bună dimineața. De la Poliție. 074xxxxxx. Sunați-mă.”* A zâmbit, mirat dar și intrigat în același timp, zicându-și în sinea lui: *„Ia uite dom'le la polițaii ăștia, știu doar să dea ordine...”* I-a povestit soției lui ce mesaj a primit, iar ea, îngrijorată ca toate femeile-n astfel de situații, i-a zis să sune odată, ce mai așteaptă? Amuzat, a format numărul, s-a prezentat, iar vocea auzită i-a bubuit pur și simplu în timpane, nevenindu-i să creadă:

- Bună ziua, sunt comisarul P, unde sunteți?

- Sunt în mașină, tocmai mă-ndrept spre...

- De ce nu stați acasă? Dumneavoastră ați fost testat pentru Covid, da?

- Da, am fost testat sâmbătă, la Centrul de Dializă...

- Domnule, testul a ieșit pozitiv! Vă rog să vă întoarceți acasă în acest moment! Și să rămâneți acolo până ce veți fi contactat de către cineva...

Vestea a fost năucitoare, și-a amintit că sâmbătă dup-amiaza i-au fost recoltate probe pentru testul de Covid 19, laolaltă cu alți pacienți, la centrul unde făcea dializă de trei ori pe săptămână. Cum adică să fie pozitiv? Tocmai el? Nu se poate așa ceva, probabilcă era o eroare, s-a mai întâmplat să se greșească rezultatele analizelor. Dar dacă?... Nuuuu! N-are cum, e o glumă, o încurcătură, sau poate că... La Centrul de Dializă i s-a spus că rezultatele la acel test vor veni abia joia viitoare, așa că nu e adevărat, poate că nu era vorba de el, cu siguranță că au greșit cei de la Poliție. Apoi și-a amintit că, cu câteva zile înainte a făcut febră, puțin peste 38 grade, dar n-

a dat importanță mare acestui fleac, zicând că a fost doar o simplă răceală, doar soția lui a început să se panicheze și să se-ngrijoreze...

S-au întors în apartamentul lor situat la ultimul etaj al unui bloc cu patru etaje, deasupra celui în care locuiau părinții lui. Maică-sa primit vestea cu îngrijorare, era o femeie mica de statură, cardiacă, diabetică, dependentă de insulină iar tatăl, la fel de calm ca întotdeauna, s-a resemnat, punându-și, ca de fiecare dată, speranțele-n Dumnezeu. Amândoi erau niște oameni extrem de credincioși, mergeau în fiecare duminică la biserică, iar atunci erau în în plin post, dinaintea Paștelui, ținut ca în fiecare an cu aceeași strictețe, sfințenie și evlavie. Mama lui ieșea oricum destul de rău din apartament, umbla rău, avea o proteză la unul dintre șolduri, iar de când cu pandemia a preferat să-și vadă de ale ei, citind din Biblie și din cărțile de rugăciuni.

Din acel moment, telefoanele au început să sune unul după altul, când al lui, apoi al soției, amândoi stând la masa din bucătărie dinaintea unei cafele și răspunzându-le, pe rând la toți...

- Bună ziua, suntem de la DSP (*Direcția de Sănătate Publică*), știți că ați ieșit pozitiv la testul pentru Covid?

- Da, am fost anunțat mai devreme de un domn de la Poliție..

- Să vă pregătiți, urmează să fiți dus la spital!

- De ce, stimată doamnă? Nu mă doare nimic, sunt bine, nu am febră...

- Asta e procedura, domnule!

- Oare soția mea când va fi testată? Poate e infectată și ea...

- Doamna are simptome? A făcut febră? Se simte rău?

- Nu, nu are nimic.

- În acest caz, să luați vă, rog, legătura cu medicul dumneavoastră de familie, el vă va spune ce aveți de făcut!

- Bine, dar... Alo? Alooo?!

A închis...

- Bună ziua, agent Xulescu de la Poliție, eu sunt afară în mașină, vă rog să ieșiți pe balcon, să vă văd și să-mi faceți cu mâna!

- Cum să vă fac cu mâna? Așa? Cu mâna pe sus?

- Da, da, așa! Vă văd! Acolo, sus, la etajul patru, da! Nu aveți voie sub nici o formă să părăsiți domiciliul!

- Să-i fac cu mâna din balcon, exact cum le făcea Ceaușescu oamenilor! a pufnit în râs, privindu-și soția, care tot mai îngrijorată, nu l-a auzit, căzută pe gânduri...

- Bună ziua domnule D, sunt de DAS (*Direcția de Asistență Socială*), vom veni la ușă cu niște documente prin care ați fost puși în izolare la domiciliu atât dumneavoastră cât și părinții. Vă rugăm să le citiți iar apoi să le semnați, iar noi ne vom retrage un etaj mai jos. Apoi să ni le lăsați lângă ușa de la intrare, pe preș, le vom lua de acolo...

Ne tratează toată lumea ca pe niște ciumați, i-a șoptit revoltat soției, iar ea a ridicat resemnată din umeri. În scurt timp a bubuit vestea în presă și pe internet, Centrul de Dializă unde mergea el a fost declarat ca focar de infecție cu Coronavirus. Acum a înțeles, toate se legau și aveau un sens, el s-a infectat acolo, din neglijența vreunui alt pacient, asistentă sau infirmieră, dar asta nu mai avea nici cea mai mică însemnătate.

Veștile au început să curgă cu repeziciune: *“La Centrul de Dializă din... au fost depistați pozitiv 10 pacienți, 4 asistente și un medic!”* Parcă nu-i venea să creadă, din cei peste 300 de pacienți de acolo chiar el s-a nimerit să fie unul dintre cei care... Tocmai el? De ce el? Cum naiba să ai un asemenea noroc? Mda... Întotdeauna și-a zis în sinea lui că Dumnezeu îl iubește atât de mult, încât îi tot dă să ducă. S-a așezat în pat, ar fi vrut să doarmă, să uite totul, însă nu l-a lăsat soția, trezindu-l la realitate:

- Trebuie să-ți pregătești bagajele pentru spital, cine știe cât te vor ține acolo...

- Iarăși spital? a răbufnit el înciudat și a-nceput să împacheteze, ajutat de soție. S-a săturat de spitale, anul trecut a stat destul de mult prin ele, rinichii lui nu mai funcționau aproape deloc, din cauza asta făcea dializă. În rest se simțea bine, nu avea absolut nimic, de ce să fie dus? Dializa o făcea de mai bine de jumătate de an, o ședință ținea exact 4 ore și 20 minute, adică un total de 260 minute în care nu avea voie să facă nici cea mai mică mișcare. Acolo și-a dezvoltat două abilități esențiale: răbdarea și calmul. Avea o vorbă după care se ghida în viață: *“Nimic nu durează o veșnicie...”* A dat din mână a lehamite, pufnind în râs, bagajele erau gata, să vină să-l ia! O să-l plimbe oare cu izoleta? Va fi haios... Își va lua laptop-ul cu el, o să scrie la roman, cititorii lui așteaptă cartea, iar el a promis c-o va termina până la vară, dar cine a știut că va veni pandemia asta nenorocită? Ce-o fi, o fi! Va sta în spital atât cât va trebui, apoi se va întoarce acasă și o va lua de la capăt...

-Hai să mâncăm! i-a zis soției, iar ea a dat tristă din cap. Primele îmbucături i s-au părut mai ciudate, de parcă nu ar fi mâncat niciodată felul acela de mâncare, mesteca și nu simțea nimic.

- Mâncarea asta n-are nici un gust! i-a zis, amuzat. Femeia a îngălbenit, s-a uitat pierdută la el, zicându-i, cu lacrimi în ochi:

- E clar! Ești infectat! Astea sunt simptomele clare ale virusului...

Au sunat-o pe fiica lor care locuia în Timișoara, ea era stewardesă la un mare operator de zbor low cost, dar momentan nu mai lucra, zborurile erau suspendate, iar ea era acasă, îngrijindu-și fetița de doi anișori și jumătate. Ar fi vrut să vină în vizită la părinții ei înainte de toată nebunia asta, dar se temea să nu care cumva să fie purtătoare asimptomatică de virus, luat din avion, în timpul oricărui zbor de Spania sau Italia, și să-i contamineze pe ai ei fără să vrea...

Oare să fac o postare pe Facebook? și-a zis el, cu calmul ce-l caracteriza. Să se afle c-am fost testat și am ieșit pozitiv? Mai bine nu, cine știe ce o să se creadă despre mine, o să se spună după aia că... Dar dacă n-o voi face, atunci se va afla și mă vor arăta toți cu degetul! Mai bine să recunosc că sunt infectat și c-am intrat în izolare, sau... Să-mi anunț cititorii că voi fi dus într-un spital și cine știe cât voi sta acolo, iar romanul meu? Voi mai putea să scriu la el? Dacă mi se va întâmpla ceva, cartea va rămâne neterminată... Da! Daaaa! Fie ce-o fi! A pus mâna pe telefonul mobil și a început să tasteze direct pe wall-ul lui de Facebook: *“La Centrul de dializă din... acolo unde fac eu dializă de 3 ori pe săptămână, au fost depistate două cazuri de infecții cu Covid 19. Sâmbătă dup-amiaza ne-au testat și pe noi, pacienții, plus medicii și asistentele. Azi au venit rezultatele, și au fost depistate aproximativ încă zece persoane pozitive, contaminate cu*

Covid 19, printre care și eu. Voi intra în izolare, e posibil ca acesta să fie ultimul episod din "Aneta" pe care-l voi posta, deși nu-mi doresc deloc acest lucru...Dumnezeu cu mila..."

Apoi s-a așezat în pat, chiar ar fi vrut să doarmă, bagajele pentru spital erau făcute, însă telefonul mobil a început să vibreze, postarea de pe Facebook a avut un ecou nesperat, curgeau mesaje de încurajare și susținere atât din partea cunoscuților cât și a necunoscuților. Cei mai mulți îl felicitau pentru că a avut curajul să recunoască public că e pozitiv, fără a ascunde acest lucru, iar în scurt timp au apărut articole despre el în presa locală, aflând cu stupefație că el e primul infectat cu Covid 19 din orașul lui.

- Bună ziua, sunt de la Antena 1, am văzut postarea dumneavoastră de pe Facebook, ați fi dispus să ne dați un interviu? Să facem un videocall?

- Da, vreau să vorbim, dar nu pe video, doar cu voce.

- Haideti, domnule D, știți că...

- Dacă vreți cu voce doar, video nu, v-am spus.

- E bine și cu voce, dacă doar așa doriți dumneavoastră. Vă putem suna mai târziu? Ca să ne pregătim materialul?

- Da, bineînțeles...

ABNEWS.RO

"Am curajul să recunosc faptul că sunt COVID-19 pozitiv" - povestea unui scriitor infectat la Centrul de Dializă din Alba Iulia. Plus un pasaj de carte | abnews

Lucian Domșa are 46 de ani, este din Aiud și de astăzi a devenit pacientul Secției de boli infecțioase a Spitalului Județean de Urgențe Alba Iulia, după ce a primit rezultatul pozitiv pentru COVID-19. Lucian Domșa s-a îmbolnăvit după ce a intrat în contact cu persoane infectate cu noul ...

L-au dus la spital abia marțea în jurul amiezii, se afla pentru prima data la Boli Infecțioase în Alba Iulia, l-au pus în salon împreună cu un alt coleg de la dializă, depistat pozitiv. Condiții decente peste așteptări: baie proprie, gel de duș, șampon, pasta de dinți, periuță...

- Ia uite, i-a zis el amuzat colegului, unde ai mai văzut salon de spital în care să te întâmpine cu pastă de dinți? Nu era rău deloc, afară, în curtea spitalului era un mic părculeț cu pomi, umbră, băncuțe, s-ar fi putut plimba și scrie la roman...

- Nu aveți voie să ieșiți din salon! a bubuit vocea unei asistente intrată brusc la ei, îmbrăcată din cap până-n picioare într-un combinezon ca de cosmonaut, în care doar ochii-i puteau fi zăriți.

- Cum adică n-avem voie? s-a mirat colegul lui. Eu sunt fumător, doamnă, trebuie să ies să fumez!

- Dumneata înțelegi ce-ți spun? Nu e voie! Gata! Nu mai fumezi! Nici pe hol nu aveți voie, nici în celelalte saloane!

Mai rău ca la închisoare, a murmurat el resemnat, trântindu-se în pat și închizând ochii. Gândul i-a fugit la soția lui, rămasă singură acasă, în izolare, speriată, panicată, poate infectată și ea cu acel virus nenorocit. A pus mâna pe telefon și a sunat-o, începând să povestească, ea se simțea destul de rău, era sfârșită, resemnată, slăbită...

- Sun-o pe doctorița de familie, i-a zis el, îngrijorat. Spune-i cum te simți, stai de vorbă cu ea, povestește-i tot, probabil c-ar trebui să-ți facă testul. Mai mult ca sigur că te-am infectat și pe tine, a mai murmurat. Au continuat să vorbească minute în șir, iar la gata a exclamat:

- Totul e o idioțenie! O situație de căcat!!

Ceilalți pacienți infectați de la Centrul de Dializă au fost cazați în saloanele vecine, cu indicații clare și precise că e strict interzis să se viziteze între ei. Cum adică să nu se viziteze? Ce e asta? Ce naiba? Doar sunt toți în aceeași oală, a gândit el, pufăind nervos. Bineînțeles că seara s-au adunat toți bărbații într-un salon și au început să vocifereze nervos.

- Pentru ce am fost adus aici? a întrebat unul dintre ei. Nu mă doare nimic, n-am nici pe dracu'! M-am certat urât de tot cu ăia de la Centrul de Dializă, cred că i-am sunat și de zece ori! Mie să-mi zică clar că de ce am fost adus aici! Pe ce motiv!

- Io n-am vrut să viu, a zis altul, dar mi-au zis că mă amendează și-mi vor face dosar penal...

- Oare cine ne-a infectat? Sigur io am luat virusul de la... Sau poate de la...?

- Dar dacă l-am luat unul de la celălalt pe mașină? Eram patru pacienți plus șoferul într-o singură mașină, a zis el, ridicând mirat din umeri. După care s-a uitat către colegul de salon, întrebându-l: Pe șoferi oare i-au testat? Imposibil să nu fi luat și ei virusul... a adăugat, punând mâna pe telefonul mobil. Eu stăteam întotdeauna în față, lângă șofer, oare l-am infectat și pe el? Apoi s-a apucat să butoneze febril pe wall-ul lui de Facebook: *“În mașina care ne ducea și ne aducea de la dializă, eram 4 pacienți plus șoferul. Un șofer la dus și altul la întors. După ultimele informații, se pare că 3 din cei 4 pacienți am fost găsiți pozitivi cu Covid 19. Cei doi șoferi nu au fost testați, și, mare minune ar fi să nu fie nici ei pozitivi. Doar că, în bunul stil românesc, ei continuă să transporte în fiecare zi și alți pacienți la dializă și posibil să-i contamineză și pe aceștia.”*

Din fericire șoferii au fost testați și au fost toți negativi.

- Bună ziua domnule D, s-a auzit o voce rece la celălalt capăt al telefonului care suna neconținut, sunt asistenta X de la Centrul de Dializă. V-am sunat să vă spun că de acum înainte veți fi dializat de două ori pe săptămână, noaptea.

- Noaptea? Cum, noaptea? Și de ce de două ori? s-a mirat el. Că făceam de trei ori.

- Pentru că e o situație mai specială, a mai spus vocea fără inflexiuni, nu aveți voie să intrați în contact cu alți pacienți.

La dializă erau duși la miezul nopții, cu o ambulanță, 6 bărbați și 4 femei, toți într-un singur salon, întâmpinați de asistentele îmbrăcate-n acele combinezoane imposibile din cap până-n picioare. El a început să le recunoască după voce și mers, una dintre ele avea un pas elegant, legănat și stilat, iar alta, unul mai hotărât, bărbătesc.

- Sunteți doamna C, așa-i? a întrebat-o el politicos pe cea care-l conecta de fiecare dată la aparatul de dializă. V-am recunoscut după voce...

- Da, eu sunt, a răspuns femeia încântată, probabil zâmbind sub masca și vizeta care-i lăsa la vedere doar ochii. Să aveți grijă cu kilogramele, domnule D, l-a sfătuit apoi cu o voce blajină, la gata, când îl deconecta de la aparat. Că până la următoarea dializă sunt cinci zile. Să nu beți multă apă, să vă abțineți.

Să nu bei multă apă, și-a zis el în ciudă, să nu mănânci mult, să stai închis într-o colivie până la următoarea dializă când vei mai schimba două trei vorbe cu asistentele pe care le-ai recunoscut doar după voce și mers...

Era îngrijorat, soția lui se simțea din ce în ce mai rău, febra nu-i scădea deloc, a sunat-o pe doctorița de familie, bună ziua doamna doctor, oare cum să facem, cumva trebuie să existe o soluție să vedem dacă soția mea e infectată sau nu... *"Soția dumneavoastră nu va fi testată atâta vreme cât nu are simptome!"* i-au zis cei de la DSP, tăindu-i orice elan. Uite că acum are simptome! a răbufnit el. Nu mai are poftă de mâncare, nu poate dormi, face atacuri de panică, ce altceva mai vreți?? Astea n-or fi simptome??

Într-un final a fost dusă cu ambulanța la spitalul din localitate și testată, după ce el, soțul, a intervenit telefonic la directorul spitalului din oraș, noroc că se cunoșteau din copilărie, încă mai funcționa filiera veche a PCR-ului (pile, cunoștințe & relații)... A urmat acea cruntă perioadă de așteptare, deși în sinea lui simțea că nu va urma nimic bun. Verdictul a venit a doua zi: soția era la fel de pozitivă ca și el. Atunci a început să simtă cu adevărat disperarea, s-a dus în baie și dezbrăcându-se la pielea goală, a intrat sub dușul fierbinte, începând să plângă. *"Bravo!!! Ți-ai infectat soția! Minunat!!! Acum ce va urma? Părinții? Sora și familia ei? Ai reușit s-o faci! Le-ai dat virus la toți!!!"*

A ieșit târziu de sub duș, resemnat și îngrijorat în același timp. Oare cum e soția lui? Să îndrăznească s-o sune? Se simțea atât de neputincios, rușinat și... A pus mâna pe telefonul mobil și a așteptat să se conecteze apelul video. S-a speriat când a văzut-o, arăta extrem de obosită, nedormită, slăbită, panicată, avea palpitații și amețeli.

- Îmi fac bagajele să mă ducă la spital, i-a zis ea cu o voce sfârșită. Am avut febră peste 38 grade, mi-e atât de rău...

Fiica lor, la fel de îngrijorată, le-a făcut un videocall, aveau un grup de Whatsapp pe care comunicau, era bună tehnologia asta, uite cum se puteau vedea toți trei în același timp, ce mișto, mai ales în vremurile astea de izolare...

- Mamă, pune-ți și un prosop! Liniștește-te și nu te panica! Acolo vei fi bine, cineva va avea grijă de tine! E mai bine să stai în spital, sub supraveghere decât singură acasă și să-ți faci tot felul de gânduri. Nu uita să-ți pui un halat!

- Pune-ți și ceva de mâncare că acolo nu primești mare lucru! a adăugat el, uitându-se la caserolele cu mâncare ce le erau aduse în fiecare zi. Apoi, amuzat, a pozat ceea ce au primit la micul dejun: un cubuleț de unt, o jumătate de franzelă feliată, un triunghi mic de brânză topită și un iaurt. Uneori mai primeau și o felie de parizer sau șuncă... Ia uitați ce primesc eu de mâncare dimineața! a pufnit el, zeflemitor, postând poza pe grupul de Whatsapp.

Într-adevăr mâncarea din spital era puțină și parcă n-avea nici un gust, sau poate pierderea gustului s-a datorat infecției cu acel virus, însă ce mai conta, bine că erau hrăniți... Atunci el a simțit pentru prima dată deznădejdea și spaima, chiar dacă s-a ferit s-o arate. „*Ti-ai infectat soția!*” auzea o voce bubuindu-i în cap, ca un verdict, fără nici o posibilitate de recurs. „*Ti-ai infectat soția!*” urla creierul strâns ca-ntr-o menhină, simțind că-i vine să se izbească cu capul de pereții salonului... Asistentă Șefă a spitalului, venită să-i recolteze sânge, îl privea cu calm și compasiune. „*Mi-am infectat soția, Doamna M! Vă vine să credeți? Probabil mi-am contaminat și părinții, sora, plus nepoțica...*” Femeia, o scriitoare renumită în timpul liber, încerca să-l liniștească, însă el n-o mai auzea, privea în gol, încercând să-și stăvilească lacrimile... Una dintre infirmiere căreia-i plăceau mult fragmentele din romanul ce-l posta el pe Facebook, îi aducea cafea în fiecare dimineață, lăsându-i-o pe pervazul de la geam, uneori câte un borcan de zacuscă, ori un ghiveci de legume, ba chiar și o miere atât de bună, de albine... Atunci el a realizat cât de mult contează empatia dintre oameni, chiar dacă acele femei erau îmbrăcate-n combinezonul imposibil, și nu le-a văzut niciodată la față, învățându-le doar vocea și gesturile.

- Bună dimineața domnilor! Să deschideți vă rog geamul de la salon...

- Sărutmâna! saluta el morocănos, trezit din somn. Sunteți doamna M, așa-i?

- Da, eu sunt!

- V-am recunoscut după voce...

Își imagina că probabil așa procedează nevăzătorii, învață oamenii după voce, deosebindu-i unul de altul după ton, inflexiuni, noroc că el îi putea vedea și le memora gestica...

- Sărutmâna doamna N! Mulțumesc pentru cafea și ghiveciul de legume! Excelent, de mult n-am mai mâncat ceva atât de bun! Infirmiera care a-nceput să spele pe jos, s-a oprit, privindu-l, iar de sub mască și vizetă s-a auzit o voce:

- Cu mult drag!

A îndrăznit să-și sune soția, după ce a fost dusă la un alt spital, iar vocea și chipul ei l-a mai liniștit cât de cât, părea că e mai bine, sau poate că își dorea el să creadă asta... Arăta ceva mai

liniștită, mai împăcată, of, Dumnezeule! și-a zis el în sinea lui, ce bine că e în spital, măcar acolo vede cineva de ea... Atunci el a aflat că femeii i-a fost mult mai rău, a făcut febră des, a amețit, ba chiar a căzut noaptea în baia de pe holul spitalului, strigând după ajutor, dar cine s-o audă? Era o baie comună, ea n-a avut norocul lui să prindă un salon cu baie proprie, acolo se duceau mai mulți pacienți infectați, dar na, astea sunt unele spitale, bine că... Ea era singură-n salon, iar asistentele intrau la ea dimineața și seara, în același costum imposibil de cosmonaut, așa că a trebuit să se descurce, târându-se până la chiuveță și stropindu-se cu apă rece pe față. A zăcut câteva minute pe cimentul rece, după care s-a ridicat, simțindu-se ceva mai bine, și a revenit în salon. În curând urma să se lumineze de ziua...

Într-unele seri el se conecta on-line pe laptop, participând la un Cenaclu Literar împreună cu mai mulți scriitori pe un grup de Facebook, se vedeau toți într-un videochat pe Messenger citindu-și unii altora scrierile, comentându-le și discutând pe marginea lor, de altfel o modalitate interesantă de a socializa chiar și de la distanță. Era prins în conversație, când a simțit că-ncepe să transpire abundent, s-a ridicat de la laptop, ce naiba, doar ce mi-am făcut insulina, ce e asta? Amețea, s-a întins pe pat, nu se poate, o fi o criză de hipoglicemie sau... A scos repede din sertarul noptierei glucometrul adus de acasă, s-a înțepat rapid la deget, iar cifra 56 afișată pe display-ul aparatului l-a speriat. Și-a golit în gură trei pliculețe de zahăr după care a rămas întins în pat, trebuia să-i treacă repede, de obicei nu dura mult... Probabil că a leșinat o oră sau două, n-a mai știut nimic de el, până când vocea unei asistente apărută-n pragul ușii salonului l-a dezmeticit dintr-o dată:

- Domnule D, a venit ambulanța să vă ducă la dializă!

În spital le dădeau să ia Paracetamol și Algocalmin doar în cazurile în care ar fi făcut febră, aveau în salon un termometru cu care-și măsurau zilnic temperatura, 36 grade cu 8 el, 36 cu 5 colegul lui, deși acestuia i-au găsit o mică infecție la plămâni și-i făceau ceva perfuzii cu antibiotice. Li s-a mai dat câte o tabletă de Plaquenil pe zi, timp de o săptămână, doar soției i-au dat câte două zilnic ca o „doză de atac” (așa ziceau asistentele), probabil datorită problemelor ei cu astmul bronșic, iar ea se simțea destul de slăbită și de amețită din cauza asta. Ulterior au trecut-o și pe ea pe antibiotice, lua Azitromicină, la raze i s-a văzut o mică infecție la plămâni, dar fără vreun motiv serios de îngrijorare, medicii din acel spital o cunoșteau de mai demult, fiind o pacientă mai veche de-a lor.

Părinții lui au fost testați de Covid, la rândul lor, luați de acasă din izolare și duși cu Ambulanța la spitalul din localitate, unde li s-au recoltat probe din gât și din nas, fiind întâmpinați cu multă bunăvoință:

- De ce ați venit să vă faceți testul dacă n-aveți nimic? Doar așa, ca să stricăm testele pe voi? De ce n-ați stat acasă-n izolare?

El stătea ca pe ghimpi, îi suna pe ai lui și de trei ori pe zi, tatăl era calm și răbdător, doar mama era agitată:

- Știi, au vorbit atât de urât cu noi la spital, medicul ăla care nu e român, cardiolog parcă, el ne-a testat.

- Bine că v-au făcut și vouă, acum nu mai contează care cum a vorbit, în zilele astea oamenii-s stresați și speriați, trebuie să-i înțelegem... a răsuflat el ușurat, dar cu sufletul la gură, acum urma încă o perioadă de așteptare a unor rezultate pe care-n sinea lui simțea că nu vor fi deloc bune.

- Mi-am luat febra în fiecare zi, a continuat mama lui, am avut 37 cu 3, cu 4, taică-tău n-are absolut nimic, febră sub 37 grade, el e bine, eu am tensiunea mică, 9 cu 6, beau multă cafea, c-așa mi-a zis doctorița de familie. Stau în pat toată ziua, mi-e frig, s-a plâns femeia, e Săptămâna Mare, vin Paștele, trebuie să mă pregătesc, să fac de mâncare, însă Dumnezeu e cu mine, întotdeauna El mă va ajuta să trec peste toate, murmură ea cu gândurile departe...

N-a surprins pe absolut nimeni faptul că dumnealor au fost depistați pozitivi, iar fiul lor a primit vestea cu mult calm, așteptându-se la acest rezultat. În sufletul lui era măcinat de o vinovăție cumplită, certându-se cu Dumnezeu și cu el însuși, considerându-se singurul vinovat pentru tot ceea ce s-a întâmplat. „*Mi-am infectat soția și părinții!*” *Mi-am infectat soția și părinții!*” bubuia aceeași voce-n creierul lui, nelăsându-l să respire, nici să se odihnească. Certurile lui cu divinitatea erau mai vechi, însă acum simțea că au atins un nivel maxim, de ce-mi faci asta Doamne, de ce, ce ai cu mine, de ce mă lovești, ai dat în noi destul pân-acum, ne-ai dat dializă, diabet, cancer, copil mort, histerectomie totală, cât crezi că mai putem duce, ești un mare ticălos, Dumnezeule, m-auzi? Un mare ticălos!!

I-a sfătuit pe ai lui să-și facă bagajele, să fie pregătiți pentru a fi duși la spital și internați, dar, spre surprinderea lui, cei de la DSP au luat decizia să-i țină acasă-n izolare, sub supravegherea telefonică a medicului de familie. Apoi s-au sucit, în bunul stil românesc, modificându-se schimbarea sau schimbându-se modificarea.

- Bună ziua Domnule D, suntem de la DSP, să vă pregătiți dumneavoastră și soția să fiți duși la spital pentru că...

- Bine doamnă, dar ne-ați spus că nu ne veți mai duce! i-a răspuns tatăl lui intrigat. Așa ne-a zis și doctorița de familie!

- Păi să vedeți domnule D, noile protocoale...

Fac ceva pe protocoalele voastre! a izbucnit el când taică-său i-a povestit totul, în detaliu. Ția nici la WC nu se duc dacă n-au protocoale... În ziua următoare părinții lui stăteau ca pe ghimpi, așteptau să vină ambulanța după ei să-i ducă la spital, maică-sa ar fi vrut să pregătească mâncarea de Paște dar nu mai avea când, iar tatăl și-ar fi dorit să fie duși amândoi laolaltă și internați în același salon, ea fiind diabetică și cardiacă să nu fie lăsată nicidecum singură, cineva trebuia să aibe grijă de ea...

- Bună ziua Domnule D, sunt doctorița de familie, veți sta acasă nu veți fi duși la nici un spital, bine?

- Să vă dea Dumnezeu sănătate, Doamna Doctor, a răsuflat ușurat tatăl, eu nu aveam nimic, doar soția era speriată, cum să-și petreacă Paștele în spital?

- Să mă sunați în fiecare zi! a continuat cu profesionalism femeia, trebuie să știu cât ați avut temperatura, tensiunea, pulsul, chiar și glicemia!

Mda, și-a zis el, bucurându-se în sinea lui că părinții totuși nu vor fi duși la spital, dar dacă se vor suci din nou cei de la DSP; cine știe ce protocoale mai primesc, nu te mai poți baza pe nimic în ziua de azi, mama lor de...! a înjurat el cu patimă, sunându-l pe taică-său, eu zic că totuși s-aveți făcute bagajele, că, cine știe ce le mai trece prin cap...

Mama lui s-a mai liniștit, apucându-se de împletit sarmalele și de înroșit ouăle cu foi de ceapă, ce bine, venea Paștele, Dumnezeu avea grijă de ea, însă îi era tot timpul frig, parcă nu se simțea bine, era slăbită, afară era chiar cald, ar fi ieșit la o plimbare dar le era interzis, nu aveau voie, erau verificați zilnic de la poliție. Noroc cu fiica lor că locuia în blocul vecin, le făcea aprovizionarea cu tot ce e nevoie, ea a scăpat de izolare, a fost norocoasă, chiar dacă vecinii ziceau despre ea că e o... și să stea la distanță să nu se ia și pe ei, că toată familia voastră e infectată, i-a zis o cucoană, ar trebui să vă ducă pe toți cât mai departe nu să vă țină aici să ne-mbolnăviți și pe noi!!

În a douăsprezecea zi de la data testării, mai exact în dimineața de joi 16 aprilie, una dintre asistentele îmbrăcate în același combinezon de cosmonaut a intrat în salonul dializaților ca să le recolteze probe pentru testul nr.2 de Covid. În după-amiază aceleași zile au aflat cu bucurie că toți cei ce făceau dializă au ieșit negativi, mai puțin colegului lui de salon, din cauza infecției de la plămâni. În ziua următoare, a treisprezecea, în vinerea mare dinaintea Paștelui, li s-au recoltat probele pentru testul nr.3 care le-a ieșit tuturor negativ. Plecau acasă, mai puțin cel cu infecția la plămâni, el a mai rămas în spital încă zece zile până ce i-au ieșit testele negative.

Se simțea atât de fericit că se va duce, în sfârșit acasă! Și-a sunat soția să-i dea vestea, apoi pe fiica și pe bieții lui părinți izolați în apartamentul lor...A fost transportat acasă în aceeași după-amiază de vineri, cu o altă ambulanță, urmând ca în noaptea ce va urma să fie dus la dializă. Înainte să urce în apartamentul lui de la etajul patru, a intrat mai jos cu un etaj, în cel al părinților, să-i vadă, nu putea să n-o facă, chiar dacă ei erau în izolare și nu aveau voie să fie căutați de nimeni. A rămas în pragul ușii, n-a îndrăznit să intre, tatăl lui s-a bucurat enorm când l-a văzut însă mama lui...

- Era palidă, slăbită, încercănată, nu mi-a plăcut deloc cum arăta, i-a povestit el peste câteva zile, soției. În apartamentul lor mirosea parcă a mort, sau așa mi s-a părut, era un miros greu, a continuat el, iar taică-meu i-a zis atunci maică-mii, hai să vezi cine a venit! Iar ea a apărut din camera ei, m-a văzut, dar parcă s-a uitat la mine ca la un străin, mi-am dat seama că nu se simțea bine, nu-mi mai amintesc dacă am vorbit cu ea atunci, a continuat el cu lacrimi în ochi. Apoi a urcat sus în apartamentul lui, mai avea câteva ore până ce trebuia să fie dus la dializă.

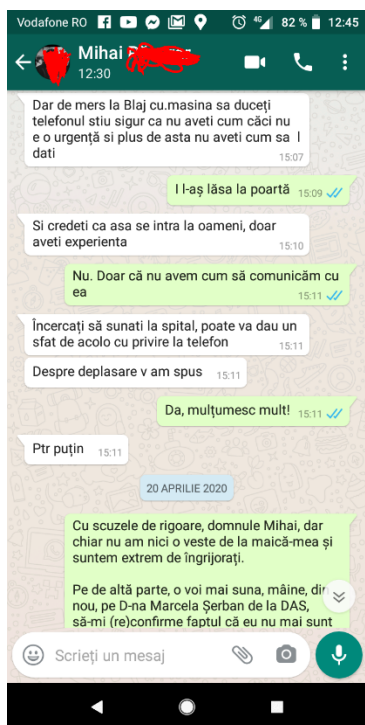
S-a întors de acolo dimineața devreme, a mâncat ceva rapid și s-a pus la somn, întotdeauna dormea bine după ședința de dializă, iar în zilele în care nu făcea se odihnea mai rău, organismul lui începea să se resimtă, ce bine era atunci când făcea trei ședințe marțea, joia și sâmbăta, cu o pauză de o zi doar, nu ca acum, luna noaptea și vinerea noaptea, trezi zile lungi între dialize... Nu a dormit mult, a fost trezit de sunetul strident al telefonului mobil.

- Au dus-o pe maică-ta la spital cu ambulanța că i s-a făcut rău! Abia se mai putea da jos din pat, l-a anunțat tatăl lui cu vocea-i calmă. În grabă a uitat să-și ia telefonul mobil... a continuat el, c-o urmă de deznădejde-n glas.

- Cum adică a a uitat să ia telefonul? a întrebat el somnoros. Păi și noi cum vom comunica cu ea? a continuat, știind că acolo-n spital va fi într-o izolare totală.

- Uite că am uitat să i-l dau, a pufăit nervos taică-său, au venit ăia de la ambulanță, ne-am agitat, i-au luat tensiunea, pulsul, ea s-a speriat, s-a panicat, nu a vrut deloc să meargă, cum să-și petreacă Paștele-n spital...

Oare unde au dus-o pe mama lui? s-a întrebat el, punând mâna pe telefon și începând să-i sune pe

medicii pe care-i cunoștea, inclusiv pe directorul spitalului din oraș. Bună ziua domnule doctor, sărutmâna doamna asistentă, maică-mea a fost dusă azi dimineață la spital cu Ambulanța, dar și-a uitat telefonul mobil acasă. Cum am putea afla la care din spitale a fost internată? Trebuie neaparat să-i trimit telefonul mobil, nu avem cum să luăm legătura cu ea... E singură, gândea el cu deznădejde, cine va avea grijă de ea? Măcar de l-ar fi dus și pe taică-meu, ar fi fost și el acolo, aranjam eu cumva să fie puși amândoi în același salon. Poate să fie dusă la spitalul unde e soția mea, își continua el firul gândurilor și vor fi amândouă-n același salon, noră și soacră, minunat, oricum ele două se-nțelegeau chiar bine, nu ca altele...

Abia spre seară a aflat că maică-sa a fost internată la Spitalul din Blaj, unde erau duși cei cu comorbidități, ceea ce era destul de bine, pentru că acolo ar trebui să fie îngrijită și ținută sub observație. Ar fi dat el o fugă pân-acolo, cu mașina lui, să-i ducă telefonul mobil, să-l lase la intrarea-n spital, la portar, știind că n-are voie să intre înăuntru. I-a scris un mesaj acelui comisar de la Poliție, dați-mi voie să merg, nu avem cum să luăm legătura cu ea,

trebuie să știm cum se simte și să vorbească cu noi cei de acasă, însă răspunsul omului a venit simplu și la obiect:

- Nu aveți voie, că nu e urgență, și în plus de asta nu aveți cum să i-l dați!

- Îl voi lăsa la portar, a insistat el, iar de la poarta spitalului cu siguranță că va ajunge-n salonul unde e internată.

- Din păcate nu e voie! i-a retezat comisarul orice elan, iar el și-a prins capul în mâini, supărat, ce mama dracului de ea viață, trăim în secolul vitezei, locuim în țara cu cea mai bună acoperire de internet 4G din toată Europa, și maică-sa nu avea cum să comunice cu cei dragi, ceea ce nu constituia o urgență, de fapt era o problemă minoră, ce dacă e Paștele, va fi singură în noaptea de Înviere, a gândit el, deznădăjduit. Târziu a realizat că mama lui îl are tot timpul pe Dumnezeu

alături de ea, nefiind niciodată singură, dragostea ei pentru Cel de Sus nu putea fi exprimată în cuvinte și nici măsurată cu nici o unitate de măsură...

Până la urmă, a găsit bunăvoință la directorul spitalului din oraș, care a vorbit cu cei de la Ambulanță să ducă acel telefon la spitalul din Blaj, însă aveau drum abia luni dimineața. Asta e... și-a zis el în sinea lui, înghițind în sec, dacă mai repede nu se poate, e bine și atunci.

Ziua de Paște a trecut destul de greu, în aer plutea un sentiment de nesiguranță, de pustiu, el era singur acasă, soția internată-ntr-un spital, maică-sa într-altul, iar tatăl izolat la domiciliu, în apartamentul de dedesubt. O situație idioată, ridicolă, de umor negru englezesc, ce frumos, poate va povesti cândva, cuiva, totul, să facă un scenariu de film, sau poate chiar să scrie el o poveste sau de ce nu, o carte. Îi venea să râdă, în alți ani, de Paște era plin de mâncare peste tot, sarmale, fripturi, drob, ouă roșii, prea mult de mâncat, cine ar fi putut să mănânce atâtea, el nici într-un caz, n-avea voie decât puțin din fiecare, la dializă era cântărit de fiecare dată. Cel mai greu îi era să se abțină să bea multă apă sau orice alt lichid, rinichii lui erau prea deteriorați încât nu mai urina decât foarte puțin. Cu toate astea și-a vizitat tatăl, chiar dacă nu avea voie s-o facă, era totuși ziua de Paște, a închinat cu el un pahar de vin, zicându-i "*Cristos a înviat!*" cu toate că-l simțea pe Dumnezeu ca pe un inamic, dar în sinea lui ar fi dorit să-L cunoască și să se poată apropia de El. A fost primul Paște în care a mâncat ce avea prin apartament, pâine cu zacuscă și ouă roșii primite de la sora lui, care locuia în blocul vecin. Noroc cu o doamnă deosebit de generoasă din oraș, proprietara unei brutării, care, după ce i-a citit povestea pe Facebook, a fost impresionată, pregătindu-i un pachet cu o pâine mare, cozonac și multe prăjituri. A păstrat doar pâinea, restul i le-a dat sorei lui și tatălui, el nu le mânca, era diabetic și n-avea poftă de nimic atunci, cu toate că ar fi putut să coboare un etaj, să mănânce cu taică-său sarmale, friptură, supă, însă mâncarea gătită nu-i pria din cauza dializei...

A doua zi de Paști, luna, imediat după ora 9 a sunat pe numărul de mobil al mamei sale, sperând ca telefonul să fi ajuns deja la Blaj și să fi intrat în posesia ei, însă i-a răspuns o doamnă:

- Telefonul e aici, la noi, eu sunt de la Ambulanță.
- Sărutmâna, eu sunt fiul doamnei la care trebuia s-ajungă telefonul la spitalul din Blaj, cum de mi răspundeți dumneavoastră?
- Păi să vedeți că, colegii mei s-au întors deja de la Blaj și au uitat să-l lase acolo...

În clipa aceea el a simțit cum îl cuprinde disperarea, înjurând cu tot ce-i venea la gură, simțea din nou nevoia să se dea cu capul de pereți, cum dracu' au uitat să lase telefonul, mama lor de...! Incredibil! Părea că trăiește într-un vis urât, ori e protagonistul principal al unui film stupid de comedie care devenea încetul cu încetul o dramă. Normal, ce le păsa ălor de la Ambulanță că-ntr-un spital e o femeie bolnavă, deznădăjduită și singură care nu poate comunica cu cei dragi, Cristoșii mamei ei de viață!!! A început să-i scrie mesaje din nou directorului spitalului din orașul lui și acelui comisar de la poliție, trebuia să se găsească o soluție pentru ca nenorocitul de telefon mobil s-ajungă-n posesia mamei lui! A sunat inclusiv la spitalul din Blaj, pe secție, cerând informații despre maică-sa, i-a răspuns un bărbat, probabil infirmier, care habar n-avea de nimic.

domolit, spunându-i c-o va suna doar pe la ora 14, pentru că așa i-a recomandat acea doamnă doctor.

Începând de atunci toate s-au derulat cu repeziciune, tatăl a sunat-o imediat după ora stabilită, moment în care disperarea omului a atins cote maxime.

- Am reușit să vorbesc cu maică-ta, i-a zis el emoționat fiului său, făcând o pauză mai mare și oftând greu. Nu era bine deloc! a continuat tatăl cu o voce gâtuită în care se simțea deznădejdea și vina.

- Dar cum era? a întrebat fiul nerăbdător ca un copil, așteptând vești bune, vroia să se liniștească odată, trebuia să se termine tot acest calvar, nu putea să dureze la infinit...

- Vorbea rău, abia am putut s-o-nțeleg, i-a răspuns tatăl cu aceeași voce sugrumată, era tare supărată, poate din cauză c-avea mască de oxigen pe față. Apoi a făcut o pauză mai mare și a oftat greu din nou, parcă vrând să zică ceva dar nu-i veneau deloc cuvintele. Într-un final, cu o voce pierdută a murmurat: Mi-a zis să nu o mai sun deloc. Așa mi-a zis. Să nu o mai sun niciodată... *“Nu mă mai suna niciodată!”*

Cuvintele acelea au căzut ca un trăznet, s-a clătinat, a simțit că se învâрте camera cu el, nu se poate, nu era mama lui, ea n-ar fi zis niciodată așa ceva, cum să n-o mai sunăm niciodată, și noi cât ne-am zbatut să-i trimitem nenorocitul ăla de telefon, Dumnezeii mării ei de pandemie și de izolare, era cumplit, cum adică *„nu mă mai suna niciodată?”* Nu se poate, vreau să plec acolo, vreau s-o văd, trebuie s-o văd, nu mă interesează că nu e voie și că-i restricție, n-au decât să mă bage la-nchisoare dup-aia, eu trebuie s-o văd, să stau de vorbă cu ea!!! a urlat el în gând, începând să tremure nervos, simțea nevoia să fumeze, dar n-avea țigări, s-a lăsat în urmă cu 6 luni, Paștele mării ei de viață!

- Măcar bine c-ai reușit să vorbești cu ea și că i-a ajuns telefonul! i-a răspuns fiul cu o doză de optimism în voce, încercând să-și liniștească tatăl. Cred că era extrem de supărată că n-a putut să comunice cu noi, eu zic s-o mai lăsăm puțin să-i treacă, a mai zis el, forțându-se să fie calm și să nu-i tremure vocea. O cunosc eu destul de bine, și-a zis în sinea lui, doar e maică-mea, o voi suna mai târziu, după ora 20, pân-atunci se va liniști. Sper să n-o mai deranjeze nimeni, i-a mai zis tatălui, mai ales că nu vrea să vorbească nici cu noi...

S-a luat cu treburile zilnice, iar seara pe la ora 19 și ceva a sunat-o, dar nu i-a răspuns. Nu s-a panicat, dar nici n-a insistat, s-a gândit că probabil îl va suna ea înapoi, e totuși fiul ei, trebuia să vorbească cu el, nu se poate să nu vrea s-o facă. S-a pus la masă să mănânce, apoi s-a conectat pe videochat cu prietenii lui scriitorii din Cenaclul Literar, ba chiar a băut un pahar de coniac acolo dinaintea laptop-ului, închinând cu fiecare dintre amicii lui. Se simțea bine, era oarecum liniștit, în seara aceea a fost rândul lui să citească un fragment din romanul la care scria de câteva luni după care a ascultat criticile și sfaturile celorlalți mai experimentați decât el.

Târziu, după ora 21 l-a sunat taică-său, el era tot prins în discuții cu cenacliștii, și-a cerut scuze față de ei și s-a deconectat din on-line. Era destul de obosit, noaptea trecută a fost la dializă iar dimineața nu a dormit decât vreo 2-3 ore, parcă s-ar fi pus mai repede la somn, dar tot aștepta să-l sune maică-sa, ea nu a dat nici un semn, ce-ar fi s-o mai sune odată? O să insiste, până-i va

răspunde, chiar dacă... Vocea bătrânului nu prevestea nimic bun, era parcă mai gătită, mai sugrumată, a realizat că, ceva nu e bine, oare ce s-a mai întâmplat, de parcă nu a avut parte de destule, când se vor liniști odată toate, când, Dumnezeuule? A început să tremure, deși se ținea tare, presimțind cu toată ființa lui că...

- M-au sunat de la Spitalul din Blaj, s-a auzit vocea sfârșită a tatălui său, oftând, iar atunci el i-a simțit deznădejdea și disperarea, ba chiar și lacrimile mari și grele, nu se putea așa ceva, tatăl lui nu plângea niciodată, de mic l-a-nvățat și pe el să n-o facă, „*bărbații nu plâng niciodată*”, îi zicea. Mama ta a murit, a făcut infarct... a adăugat bătrânul după o pauză îndelungată. Nu! Nuuuuu! Nu se poate! Cum adică a murit? Păi tocmai ce vroia să-o sune, s-o-ntrebe cum se simte, cum e... Nu, nu a murit!! E o glumă proastă, ce dracu'! Cineva are chef să se joace cu nervii lui, cu răbdarea lui, degetele au început să-i tremure nervos, n-are țigări, de ce mama dracului n-are țigări, mama lui a murit! Ha! Nu! Nu! Nu! Nu a murit, Dumnezeu n-ar fi dorit așa ceva, ea Îl iubea mult prea mult, el trebuia să moară nu mama lui, el care se certa cu Cel de Sus, care-i zicea cuvinte urâte și-l blestema... Atunci a simțit că lumea se oprește în loc, totul se năruie, Dumnezeu ăla, dușmanul lui, e cel mai mare ticălos cu putință, cum să moară mama lui, femeia aceea plină de viață, care... Dar medicii? De ce au zis că starea ei e stabilă?? De ce?? Ei ce înțeleg prin „*stabilă*”?? Doar așa, ca să ne liniștim noi, cei de acasă și să nu-i mai tot stresăm și bâzâim cu întrebări, ei cu limbajul profesional pe care-l înțeleg doar în mintea lor, cu termenii ăia imposibil de pronunțat, cum să moară cineva care e într-o stare stabilă? Nu mai înțeleg nimic, oi fi prea prost, vă rog să-mi explicați cum se poate așa ceva... Sentimentul acela cumplit de vinovăție îi strivea capul și pieptul ca o menghină, iar lacrimile au început să-i curgă, se simțea atât de neputincios și de sfârșit. Nu și-a mai amintit ce a mai vorbit cu tatăl lui în momentele alea, probabil că și-au zis cuvinte de încurajare ca-ntre bărbați, sau naiba știe ce și-au spus, totul i se-nvălmășea în cap simțind că-l cuprinde un fel de amețeală. A rătăcit prin apartament, dintr-o cameră-ntr-alta, lăsând lacrimile să-i curgă-n voie, avea voie să plângă, ce naiba, nu-l vedea nimeni, în acele momente nu-i mai păsa de nimic... Și-a sunat soția și fiica, dându-le cumplita veste, apoi s-a trântit în pat, tot nu-i venea să creadă, Cristoșii mamei ei de viață, maică-sa a murit din cauza lui, totul era cumplit, el a omorât-o, Dumnezeuule mare, de n-ar fi infectat-o cu acel virus idiot ea ar fi fost acum acasă, s-ar fi bucurat de Paște, ar fi lăudat învierea Domnului, trebuia să piară el, nu ea, lui niciodată nu i-a fost frică de moarte. Apoi, cu un mare efort de voință, a pus mâna pe telefonul mobil, sunându-și tatăl, trebuiau să se sfătuiască ce au de făcut în continuare, cum vor pregăti înmormântarea, sicriul, priveghiul, s-anunțe rudele, preotul la biserică...

Nu a dormit aproape deloc în noaptea aceea, nici nu a avut cum, a stat de vorbă-n videocall cu soția și cu fiica până târziu, s-a abținut cu greu să nu plângă, oare tatăl lui era bine, a putut să doarmă? Ce-o fi-n sufletul lui, Dumnezeuule, să-ți moară persoana lângă care ai petrecut ultimii 47 ani din viață... Ar fi vrut să fie acum lângă el, oricum dumnealui se ținea tare, toată încrederea îi era-n Dumnezeu. Mama lui, iubita lui mamă s-a stins, probabil că așa trebuia să se-ntâmples, și-a zis în sinea lui, acum e acolo, între stele, Cel de Sus are grijă de sufletul ei, îi e mult mai bine, a scăpat de chinurile vieții pământești, a murit chiar de Paște, se zice că se deschid cerurile pentru

cei ce pleacă-n acele zile, Dumnezeu s-o odihnească-n pace... A reușit s-ațipească într-un târziu, dar s-a trezit repede, trebuia să plece la Blaj la spital să identifice cadavrul mamei sale, ce urât suna, cadavrul, toți vom deveni la un moment dat niște cadavre și-a zis, lăsându-și lacrimile să curgă-n voie. A mâncat câteva îmbucături cu lehamite, doar să aibe ceva în stomac, tatăl lui, bietul lui tată nu avea voie să părăsească apartamentul, nici măcar să participe la înmormântare, Dumnezeule, cât de crud, să-ți fie interzis să-ți conduci soția pe ultimul drum după 47 ani de căsnicie, de ce ne-ai lovit Doamne, cât mai dai în noi, fie-ți milă, nu vreau să mă mai războiesc cu tine, oprește-te! Ai auzit? Oprește-te! A coborât la apartamentul tatălui, dumnealui arăta obosit, pierdut, încercănat, au băut amândoi o cafea și au început să discute ca-ntr-o bară, uite, l-am sunat pe un domn de la o firmă de pompe funebre din Blaj, mi-a zis că doar ei se ocupă de înmormântări pentru cei infectați cu Covid, că așa-i procedura, trebuie să te duci să te vezi cu el, să-i duci banii pentru sicriu și alte cheltuieli. Mama ta va fi îngropată azi, a mai zis bătrânul, abținându-se cu greu să nu izbucnească-n plâns, fără priveghi, fără oameni care să vină să-și ia rămas bun, e voie doar opt persoane, m-au sunat de la Poliție și a trebuit să le dictez numele participanților, a continuat el, te-am dat pe tine, pe sora ta, soțul ei, plus popa, cantorul și trei gropari, noroc că am avut cumpărate de câțiva ani locurile de veci... Opt persoane, a murmurat el, venindu-i să urle, iar el, omul ei, soțul alături de care a trecut prin atâtea, va sta acasă, ca-ntr-o colivie, fiindu-i interzis să iese, Paștele mamii lor de reguli idioate și stupide!!

A plecat la Blaj împreună cu cumnatu-său, în capul lui era un haos de nedescris, de ce a trebuit să se întâmple chiar acum, nu ne mai da pumni în gură, Dumnezeule! Ai milă de noi! Își zicea el în gând, totul e ca un vis urât care trebuie să se termine odată, s-au întâlnit la Blaj cu omul de la pompe funebre, au plătit totul, apoi s-au dus la spital. Afară, la intrare, lângă ghereta portarului, l-au echipat în acel costum imposibil de cosmonaut, pe care-l ura atât de mult, trebuie să mergem la morgă domnule D, i-a zis asistenta șefă să o identificați pe mama dumneavoastră, așa ne cere procedura. Am voie să iau telefonul mobil cu mine să-i fac o poză, s-o arăt familiei? a întrebat el spășit, iar femeia a ridicat din umeri, din păcate n-avem nici un protocol despre asta, nu cred că e voie... Fac ceva pe protocoalele voastre! a zăbierat el în gând, că mor oamenii din cauza unor protocoale idio.... Mirosul de formol din morgă parcă i-a întors stomacul pe dos, pe o masă erau două cadavre, fiecare dintre ele introduse-n câte o husă, o doamnă îmbrăcată-n cosmonaut a tras fermoarul uneia dintre huse, ea e mama dumneavoastră? a întrebat femeia, da, ea e, a răspuns el cu vocea gătuțită de emoție, uitându-se cu drag la chipul mamei lui, știind că-l vede pentru ultima oară, era cu capul întors spre stânga, ca și cum ar fi dormit, mama lui, iubita lui mamă, avea un nod în gât, ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o legene, de ce nu, ajunge domnule D! l-a trezit la realitate asistenta, din păcate trebuie să ieșim, nu mai aveți voie să stați, știți protocolul... A revenit la intrarea în spital, asistenta șefă îl aștepta acolo, aș vrea să-mi spuneți dacă a fost singură-n salon a întrebat-o el, iar femeia a ridicat din umeri, nu știu că n-a fost internată pe secția mea, i-a răspuns. Dar cine știe? s-a revoltat el, femeia a dat din cap, ce e cu atâta secretomanie? a mai întrebat, vreau să-mi dați tot ce a mai rămas de la ea, a mai zis, dar asistenta a clătinat din nou din cap, n-avem voie, toate lucrurile ce i-au aparținut decedatei vor fi îngropate în sicriu laolaltă cu ea, așa e procedura la pacienții infectați... Mă piș pe procedurile voastre!!! i-a venit lui să urle, dar era un om bine educat și crescut, dați-mi măcar telefonul mobil, habar n-aveți cât am muncit ca să ajungă în posesia ei. Din păcate nu se poate, i-a răspuns asistenta șefă cu o voce profesională, fără inflexiuni, uitându-se fix în ochii lui. Apoi i-a întins

niște hârtii, vă rog să semnați aici că ați identificat cadavrul, da, aici, exact în acest loc. De ce scrie că a decedat din cauza Covidului, a întrebat el nedumerit uitându-se peste acele documente, eu știam că a făcut infarct, așa mi s-a spus. Păi să vedeți, a răspuns încurcată asistenta, așa trecem noi în acte, pentru că... Pentru că, ce? a murmurat el înfrânt, ce mai conta acum cauza morții, păcat că... Infecția cu Covid n-a făcut altceva decât să-i accelereze infarctul, slăbindu-i inima, i-a răspuns femeia, revenind la limbajul ei profesional. Măcar spuneți-mi cum a murit, a implorat el înfrânt, a murit singură, așa-i? Acolo în salon, a fost cineva la ea? A ținut-o cineva în brațe? Care au fost ultimele ei cuvinte? A murit ca un câine, între străini, s-a gândit el, oare cine i-a închis ochii, ce mama dracului, și-a zis, așa mureau soldații în război, departe de cei dragi, nu le făcea nimeni slujbă de îngropăciune, putrezeau acolo, îi mâncau animalele și păsările de pradă, Dumnezeii mamei ei de viață, a murmurat el, simțind că-l apucă disperarea... S-a urcat în mașină, unde a început să plângă în voie, nu-l vedea nimeni, era doar el, telefonul mobil îi suna în continuu, vreau să fiu lăsat în pace, nu mă mai deranjați, am nevoie de liniș...

A pornit spre casă, în nici două ore urma să sosească cei de la pompe funebre cu sicriul mamei sale, iar când a ajuns în oraș s-a oprit de a cumpărat câteva coroane și jerbe, noroc că se vindeau și astea, că nu erau închise magazinele, că... S-a dus direct la cimitir împreună cu sora lui, ea arăta răvășită, nedormită, of, Dumnezeule, cât de cumplit e să-ți pierzi mama în asemenea împrejurări, telefonul continua să-i sune, ce naiba...

- Bună ziua Domnule D, sunt de la DAS; condoleanțe pentru mama dumneavoastră, ne pare tare rău pentru pierderea suferită! V-am sunat să vă rog să purtați mască și mănuși la înmormântare și să stați la o distanță mai mare de doi metri de orice persoană...

- Bine, doamnă, așa voi face, a răspuns el cu gândul aiurea, apoi a întrebat-o pe femeie, știți, tatăl meu e în izolare, acasă, e pozitiv, oare cum să facem să poată participa și el la înmormântare, chiar dacă va sta la distanță ceva mai mare, e vorba totuși de partenera lui e viață, trebuie s-o conducă pe ultimul drum, poate puteți de acolo de la dumneavoastră, să-i dați ca un fel de dezlegare, de învoire, sau...

- Din păcate nu se poate, domnule D, știți, așa e procedu...

- Mai lăsați-mă, doamnă cu procedurile voastre! a răbufnit el. Dumneavoastră ce ați face dacă ați fi în locul lui și v-ar muri soțul? Apoi a realizat că a întrebat un lucru stupid, și-a cerut scuze, era cu nervii încordați, femeia aia nu avea nici o vină, ea doar respecta niște reguli făcute de alții, a mulțumit și a închis convorbirea, futu-le mama lor de reguli idioate!

Preotul și cantorul erau deja la mormânt, uh, a zis el, totul se desfășoară repede, ca și cum toți ar vrea să se scape de mama lui, s-o bage odată acolo la doi metri în pământ, așa-i cu cei care mor și sunt infectați, i-a răspuns părintele cu vocea lui calmă, Dumnezeu s-o odihnească și s-o ierte, a cântat el. În scurt timp au apărut cei de la pompe funebre cu sicriul, preotul a început să cânte, groparii au ridicat capacul mormântului, iar el privea rătăcit în gol, cu gândurile la bietul lui tată care era închis singur într-u apartament, noroc cu cumnatu-său care l-a sunat, lăsând apelul telefonic deschis, astfel încât bătrânul s-audă de acasă întreaga slujbă de înmormântare. „*Odihneșteeee Dumneeezeuleeeee pe roaba taaaa...*”, cânta părintele, iar omul de la firma de pompe funebre, îi făcea semne desperate preotului să se grăbească arătându-i cu degetul ceasul de

pe mână, hai părinte, gată odată, n-o mai lungi atâta, că mai trebuie s-ajungem și la Ocna Mureș, mai avem și acolo de îngropat un mort de Covid! Totul s-a desfășurat contratimp, groparii au coborât sicriul în mormânt, el se uita pierdut, ținând-o de după umeri pe sora lui, ce distanțare socială, nici vorbă, n-are decât să comenteze fiecare ce-o vrea...

S-a dus acasă, în liniștea lui, sunându-și soția și fiica, stând de vorbă mult timp, doar ele îl mai puteau liniști, respira destul de greu, s-a băgat la duș, simțind nevoia să se curețe de tot ceea ce s-a întâmplat și să-nceapă o nouă viață, ar fi vrut să doarmă dup-aia și să nu se trezească decât atunci când totul va trece și va deveni doar o amintire urâtă, însă... A adormit, epuizat, probabil două ore sau mai mult, alunecând într-un somn adânc, fără vise, iar când s-a trezit și-a amintit totul, simțind ca o durere ce-l înțeapă-n inimă, săgetându-i creierul, ce bine că era singur, uff, oare cum era tatăl lui, sper să nu fi pățit nimic, trebuia să-l sune...

În acea seară a scris poemul de mai jos, i-ar fi plăcut să-l poată inscripționa pe piatra funerară,

(dedicat mamei mele Lucica, decedată în lupta cu coronavirusul)

Să ne grăbim să iubim, oamenii pleacă prea repede,
rămân după ei pantofii și un telefon mobil
doar ce e neînsemnat trece lent ca un melc,
ceea ce contează se duce cât ai clipi din ochi,
apoi se lasă o liniște obișnuită, de neîndurat,
precum candoarea născută-n disperare

Atât de repede pleacă oamenii
precum înflorește liliacul,
cei ce nu se duc, nu au de unde să se-ntoarcă,
și nu știm niciodată cum să vorbim despre iubire,
chiar dacă prima e ultima sau dacă ultima e prima...

RIP, om minunat! Drum lin, printre stele!

PS:

Tatăl lui a stat în izolare la domiciliu din 07 aprilie până de 1 mai, după ce testele 2 și 3 i-au ieșit negative. În acea zi a ieșit afară, dup-atâtea zile de stat în casă, a fost ca o mică sărbătoare, bucurându-se ca un copil, era extrem de slăbit, palid, încercănat, și n-a mirat pe absolut nimeni când a amețit din cauza aerului proaspăt și a soarelui, i-a venit să cadă, dar s-a ținut tare, totuși viața era încă frumoasă...